

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 312/04-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Vladimíra Kyseľu, K., zastúpeného advokátkou Mgr. M. D., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 16 Cop 37/04-256 z 28. mája 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Vladimíra Kyseľu **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2004 doručená sťažnosť Ing. Vladimíra Kyseľu, K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. M. D., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Cop 37/04-256 z 28. mája 2004.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom skutkovom stave. Krajský súd rozsudkom č. k. 16 Cop 37/04-256 z 28. mája 2004 potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice – okolie č. k. 9 P 328/02-206 z 1. decembra 2003, čím nevyhovel odvolaniu sťažovateľa, ktorému takto bolo uložené platiť na jeho maloleté deti, V. K., nar. (...), a S. K., nar. (...), zvýšené výživné, a to 2 000 Sk a 1 800 Sk mesačne do budúcnosti, a zároveň mu zvýšil výživné aj spätne za vymedzené obdobia, čím mu vznikol na výživnom dlh 81 200 Sk.

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho námietkami, že v jeho súčasnej rodine bude v dôsledku takto určeného výživného životná úroveň nižšia ako u jeho detí z predchádzajúceho manželstva, v čom vidí porušenie rovnosti účastníkov konania. Krajský súd síce uznal, že sa zámerne nevyhýba zamestnaniu, ale napriek tomu pri určovaní výšky výživného neprihliadol na jeho nižšie príjmy od 17. decembra 2001 do 28. februára 2002, keď bol nezamestnaný. Krajský súd neprihliadol na fakt, že sa zamestnania vzdal zo zdravotných dôvodov a že nešlo o výhodné zamestnanie. Krajský súd primerane nereagoval ani na nesprávne údaje o príjmoch sťažovateľa od 1. januára 2001 do 16. júna 2001, z ktorých vychádzal Okresný súd Košice - okolie.

Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za zjavne neodôvodnený a tvrdí, že ním bola porušená rovnosť účastníkov konania, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a jeho právo na súdnu ochranu. Sťažovateľ tvrdí, že v dôsledku napadnutého rozsudku je v stave právnej neistoty, lebo nevie, či v budúcich súdnych konaniach súd prihliadne na jeho námietky, že nie je schopný platiť vyššie výživné.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Cop 37/04-256 z 28. mája 2004, tento rozsudok zrušil

a vec vrátil na ďalšie konanie, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 50 000 Sk a náhradu trov konania 9 352 Sk.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či existujú dôvody nútiace ústavný súd sťažnosť odmietnuť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a to či má ústavný súd na prerokovanie sťažnosti právomoc, či má sťažnosť náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti spočíva v nesúlade medzi jej skutkovou a právnou stránkou (III. ÚS 203/02).

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v obsahu rozsudku krajského súdu č. k. 16 Cop 37/04-256 z 28. mája 2004. Ústavný súd preskúmal tento rozsudok v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice – okolie č. k. 9 P 328/02-206 z 1. decembra 2003 a dospel k záveru, že ho nemožno pokladať za zjavne neodôvodnený. Krajský súd v nadväznosti na rozsudok Okresného súdu Košice – okolie č. k. 9 P 328/02–206 z 1. decembra 2003 primerane vysvetlil, čo považoval za preukázané a akými právnymi úvahami dospel k rozhodnutiu. Odôvodnenie rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd sa nevyrovnal s niektorými jeho uvedenými argumentmi, zistil ústavný súd nasledovné.

Krajský súd si bol vedomý sťažovateľovej námietky, že v dôsledku výživného stanoveného Okresným súdom Košice – okolie bude životná úroveň v jeho terajšej rodine nižšia ako životná úroveň v domácnosti matky jeho detí, o čom svedčí jej výslovné uvedenie na strane 4 napadnutého rozsudku. Výslovné na ňu reagoval na strane 9 napadnutého rozsudku. Ústavný súd nehodnotí správnosť argumentácie krajského súdu, ale konštatuje, že tento sa s uvedenou námietkou sťažovateľa zaoberal a jeho argumentácia spočívajúca hlavne v zdôraznení rozdielu medzi situáciou rodín s jedným a s oboma rodičmi nie je zjavne nesprávna.

Na sťažovateľovu námietku, že krajský súd nevyvodil z konštatácie, že sa nevyhýba zamestnaniu, primerané dôsledky, treba odpovedať, že krajský súd sa s ňou zaoberal na strane 8 napadnutého rozsudku a s odkazom na § 96 druhej vety zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení neskorších predpisov potvrdil právny názor Okresného súdu Košice – okolie, že na túto skutočnosť sa nemalo prihliadať pri určovaní výšky výživného. Ani v tomto prípade nie je argumentácia krajského súdu zjavne nesprávna a jej hlbšie hodnotenie ústavnému súdu neprislúcha.

Obdobne došiel ústavný súd k záveru, že krajský súd reagoval na strane 8 napadnutého rozsudku aj na námietku sťažovateľa o nesprávnom zistení jeho príjmov od 1. januára do 16. júna 2001 v zásade akceptovateľným spôsobom, keď tvrdil, že zistený rozdiel neznamená, že by stanovené výživné nezodpovedalo schopnostiam otca.

Sťažovateľ namieta porušenie ustanovení ústavy, listiny a dohovoru, ktoré zakotvujú procesné práva, a zároveň tvrdí, že k ich porušeniu došlo obsahom rozhodnutia krajského súdu č. k. 16 Cop 37/04-256 z 28. mája 2004. Procesné práva sťažovateľa v zásade nemožno porušiť obsahom rozhodnutia v merite veci, ale len nesprávnym postupom súdu alebo iného orgánu verejnej moci. Sťažovateľ síce v záhlaví svojej sťažnosti uvádza aj postup krajského súdu, ale nikde v texte sťažnosti neuvádza akýkoľvek konkrétny úkon či

iný postup krajského súdu, ktorým mali byť podľa jeho mienky porušené jeho procesné práva. Existuje teda nesúlad medzi skutkovou a právnou stránkou sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2004